

OPINIONS

Juny de 2011 - N° 30

Bocamolls

Per què els bocamolls són el nostre pa de cada dia?. Per què inventen o esventen intimitats de les que ningú n'ha de fer res?.

Dissortadament, topem massa sovint amb aquest tipus de gent que, "perden el pollí" per endinsar-se en les vides dels demás fent d'aquesta manera d'actuar, el catecisme de la seva vida.

Per sort... dins nostre, hi ha un recó, en el qual no hi tindran mai accés.

És el lloc... on tenim dipositats els nostres secrets més íntims. Secrets que no ens agrada passin a ser de domini públic, que guardem amb pany i forrellat i que, no revelem ni tan sols als nostres sers més propers i estimats per por de no ser compresos o de ferir la seva sensibilitat.

És el lloc... on resta guardat la totalitat del nostre jo. Vivències passades que, unes vegades buscades, o d'altres sobrevingudes, ens han succeïnt al llarg dels anys.

És el lloc... on anem encabint fantasies futures, plenes d'il·lusions... d'amor... de desig... d'esperances... que ens fan sentir vius... que anem conreant perquè no morin i, poder visitar-les amb veritable delit una vegada i un altra, en el silenci de la nostra intimitat.

És també el refugi, on no arribaran mai les urpades dels grans depredadors, amb els quals tenim contacte en la nostra activitat quotidiana.

Però... a vegades, aquest racó, és més ple de desencisos que de joia. Desencisos que poden materialitzar-se a través d'un dolor físic que ens comprimeix el pit i que, per la seva intensitat, sembla no el podem suportar gaire temps.

Quan hem arribat a aquest punt límit, quan ens sentim col·lapsats i no veiem solució els nostres neguits... la nostra ànima sent una incontenible necessitat de revelar el que tant la fa patir.

Si no ho fem, si ens tanquem en nosaltres mateixos, si no alleugerem el nostre interior del que ens angoixa... cab la possibilitat que el rosec que sentim ens vagi corsecant mica a mica i, finalment, acabi ressecant la nostra ment i el nostre cor, privant el pas a tota mena de sentiments...

Lavors... arribat aquest moment, per no caure en una insensibilitat absurda que pot privar-nos de grans moments de joia... busquem algú en qui confiar.

Per instint, rebutgem a gent que sabem tenen el desig i la necessitat de ser els primers en posar en coneixement de tothom qualsevol informació rebuda, malgrat saber que, amb la seva llengua, poden originar estralls en la bona reputació d'una persona.

Què pot motivar que exerceixin aquest comportament...? ... Ves a saber...

Pot ser xafarderia... gelosia... despit... o simplement ganes de fer mal. Callant alhora, amb malícia, la veritable profunditat de l'ànima que ha estat protagonista del comareig.

Quasi sempre, són persones que no tenen cap tipus de rellevància i, el fer ús d'una improcedent xerrameca, és una actitud i un medi per cridar l'atenció i no passar desapercebuts.

Per tant... parem compte en escollir qui ha de ser el receptor de les nostres confidències, doncs ens podem trobar que, si no fem una bona elecció, la nostra intimitat pot estar malmetrada a l'exposar, sense el nostre consentiment, pensaments... emocions... secrets... que hem dipositat d'una manera privada, i que, mai sota cap excusa, haurien d'estar manifestats a tercers.

Quan la nostra elecció no ha estat encertada, quan hem confiat en qui ha resultat ser una persona xerraire, transgredint les nostres confidències i... hem fet tard per rectificar la nostra sinceritat. Ens queda una sensació frustrant i alhora indignant, d'haver estat "babaus" en haver dipositat confiança i una gran estima en qui, per raons incomprensibles, ha demostrat no tenir idea del que és un dels dons més preuats que podem exercir els humans... la Dignitat.

Rebutjada aquesta "mena de gent", rumiem qui podria ser la persona amb una qualitat moral que, degut a la seva experiència o, a un càrrec que té davant la societat, restarà en silenci i no farà una causa popular del què li confiem.

Ens agradaria... fos algú en qui poder "deixar anar", sense recances, el que tant ens amoïna o angossa i, alhora, que rebés les nostres confessions... sense jutjar-les.

Que tingues una bona solidesa interior per reprimir la temptació que pot ocasionar propagar el què ha rebut confidencialment, malgrat saber que, si promulga el què sap, tothom restarà esbalaït escoltant-lo.

I per últim... que estès disposat a rebre les nostres cuites i assumir la responsabilitat que comporta mantenir-les en secret.

Vivim en un món en què el valor de la discreció ha anat a la baixa i en el qual, persones sense escrúpols, originen malentesos i enganys basats en successives indiscrecions, plenes de morbositat, rebudes de boca a orella.

Difondre una intimitat encara que es faci sota el "no saps...? acompanyada del "no ho diguis a ningú" pot produir danys morals, moltes vegades irreparables. Per què no es sospesa abans d'escampar qualsevol tafaneria si cal fer-la i, les conseqüències que pot ocasionar aquesta indiscreció...?.

Si mai us trobeu amb algú que defuig aquests pensaments i s'erigeix en jutge i executor d'uns drets que no li pertocuen amenaçant-vos acarnissament en difondre el seu "saber"... No us deixeu atemorir!!

El Codi Penal sanciona la intromissió injustificada en la privacitat aliena. La qual, és un dret universal reconegut en la Declaració Universal dels Drets de l'Home del 1948.

Per tant, feu ús del vostre dret i no dubteu en denunciar davant les autoritats competents a qui d'una manera reiterada: inventa, tergiversa o difon, les vostres privacitats.

Una petita reflexió com a cloenda d'aquest escrit:

Malgrat l'haver exposat el que pot succeir amb persones que sabem "quin peu calcen". Cal no embadalir-nos davant qui aparenta posseir una seriositat exemplar i... estar a l'aguait, per si sota aquesta aparença, es pot trobar una persona buida, plena d'angoixes, de fissures interiors, de pores, i que, degut a elles, pot arribar a ser, també, una persona... bocamolla.

Mª Mercè Usón